

Sygn. akt II KK 622/22

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 marca 2023 r.,

sprawy **Z. B.**

skazanego za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i innych

w zakresie kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 13 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 35/22,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 9 listopada 2021 r., sygn. akt V K 104/19,

p o s t a n o w i ł

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego Z. B. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2021 r., sygn. akt V K 104/19, Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie uznał oskarżonego Z. B. w ramach zarzucanego mu czynu za winnego tego, że od nieustalonego okresu w 2025 r. do 25 listopada 2015 r. działając czynem ciągłym, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w postępowaniu przed Sądem Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie, II Wydział Cywilny, pierwotnie o sygn. akt II Nc 244/15, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariuszy publicznych w osobie sędziów orzekających w wyżej wskazanej sprawie za pomocą użycia jako

autentycznych sfalszowanych dwóch dokumentów w postaci umowy pożyczki z dnia 8 kwietnia 2015 r. oraz deklaracji wystawcy weksla, wcześniej przez siebie podrobionych poprzez naniesienie środkami pisarskimi treści na podpisane in blanco przez D. K. dwie kartki papieru A4 oraz za pomocą użycia wypełnionego niezgodnie z wolą i na szkodę D. K. oraz opatrzonego jej podpisem weksla in blanco wyłudził poświadczenie nieprawdy w orzeczeniu Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, nakazie zapłaty z dnia 18 listopada 2015 r., sygn. akt Nc 244/14, w postaci stwierdzenia, że pozwana D. K. ma zapłacić na jego rzecz 250.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami oraz usiłował doprowadzić tym do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w wyżej wskazanej kwocie na szkodę D. K., lecz zamierzonego celu nie osiągnął wobec postawy pokrzywdzonej i w konsekwencji uchylene wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 20 listopada 2019 r. . sygn. II Nc 136/16, wskazanego wyżej nakazu zapłaty oraz oddalenia złożonego przez Z. B. powództwa w całości, prawomocnego na skutek postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 listopada 2020 r., sygn. akt V ACa 222/20, którym odrzucono apelację Z. B., to jest czynu z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 2 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia czynu i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę jednego roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art.33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 40 złotych.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego oraz pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej D. K..

Obrońca zarzucił: obrazę przepisów postępowania skutkującą zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., a mianowicie obrazę art. 55 § 1 k.p.k. w zw. z art. 132 § 1 i 2 k.p.k.; obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a

mianowicie art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k.; błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść wyroku.

Natomiast pełnomocnik oskarżycielki subsydiarnej zarzucił: rażącą niewspółmierność (łagodność) kary orzeczonej wobec oskarżonego i naruszenie prawa materialnego, a to art. 64 § 1 k.k.

Apelacje te rozpoznał Sąd Apelacyjny w Warszawie, który wyrokiem z dnia 13 maja 2022 r., sygn. akt II A Ka 35/22 zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec oskarżonego Z. B. karę pozbawienia wolności podwyższył do 2 lat i 3 miesięcy, a karę grzywny do 250 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł obrońca skazanego, który ten wyrok zaskarżył w całości i zarzucił:

I.obrazę art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez nienależytą obsadę Sądu II instancji, w skład którego brała udział osoba – K. C. - powołana na urząd sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Warszawie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018.3), której wadliwość procesu powoływania skutkuje naruszeniem prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu określonego w art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności,

II.rażące naruszenie prawa procesowego określonego w art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegające na zaniechaniu dokonania przez Sąd Apelacyjny wszechstronnej kontroli odwoławczej, wyrażającej się w lakonicznym i arbitralnym ustosunkowaniu się do zarzutów apelacji, co wyraziło się w akceptacji przez wymieniony Sąd dopuszczonej przez Sąd I instancji obrazy przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 55 § 1 k.p.k. w zw. z art. 132 § 1 i 2 k.p.k., skutkującej zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k., poprzez rozpoznanie sprawy na skutek złożonego

subsydiarnego aktu oskarżenia w sytuacji, w której odpis powtórnie wydanego postanowienia o umorzeniu postępowania doręczony został wyłącznie na adres pełnomocnika pokrzywdzonej D. K., zaś zgodnie z art. 55 § 1 k.p.k. w brzmieniu z kwietnia 2019 r. pokrzywdzony w razie powtórnego wydania postanowienia o odmowie wszczęcia lub o umorzeniu postępowania w wypadku, o którym mowa w art. 330 § 2 k.p.k., może w terminie miesiąca od doręczenia mu zawiadomienia o postanowieniu wnieść akt oskarżenia do sądu - w przedmiotowej sprawie akt oskarżenia doręczony został jedynie na adres pełnomocnika pokrzywdzonej, nie zaś na adres do doręczeń wynikający z art. 132 § 1 k.p.k. właściwy dla pokrzywdzonej, czego wymaga ustawa karnoprosowa, wobec czego termin do złożenia subsydiarnego aktu oskarżenia nie rozpoczął swojego biegu, a w sprawie brak jest skargi uprawnionego oskarżyciela,

2. art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za w pełni wiarygodne zeznań oskarżycielki subsydiarnej D. K. w sytuacji istnienia licznych sprzeczności pomiędzy depozycjami składanymi przez świadka, wskazania przez świadka że nie uiszcziała pożyczek zaciągniętych w lombardzie, stwierdzenia, że pokrzywdzona zaciągała liczne kredyty i pożyczki w różnych instytucjach finansowych, spłacając nimi zadłużenie swoje oraz swojego syna - co w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nasuwa wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń oskarżycielki subsydiarnej odnośnie braku zaciągnięcia pożyczki zabezpieczonej wekslem,

- art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez brak dokonania przez Sąd I instancji niezbędnych czynności postępowania z urzędu, a zwłaszcza poprzez niezwrócenie się przez Sąd do banków - w tym przede wszystkim Bank, Bank1 (obecnie Bank1), Bank2 oraz innych instytucji finansowych prowadzących działalność na terenie Polski - o udzielenie informacji, czy oskarżycielka subsydiarna D. K. zaciągała w tych bankach umowy kredytów lub pożyczek, a jeśli tak to o przesłanie odpisów tych umów i wydruków z rachunków bankowych, co było niezbędne do ustalenia rzeczywistej skali zadłużenia D. K. i istnienia po jej stronie potrzeby zawarcia ze Z. B. lub inną osobą umowy pożyczki,

-art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku obrońcy oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej ustnej opinii M. K. w sytuacji, w której opinia ta miała istotne znaczenie dla ustalenia wypełnienia znamion zarzucanych oskarżonemu czynów, zaś zmiana właściwości fizycznych środka kryjącego naniesionego odręcznie mogła być skutkiem innych okoliczności aniżeli naniesienie go przed

dokonaniem wydruku treści dokumentu, istnieją wątpliwości co do tego, czy możliwe jest, że tusz ze środka piśmienniczego nie pokrywał w pełni powierzchni papieru w taki sposób, żeby drobiny wcześniej ulokowanego tuszu mogły być widoczne w świetle mikroskopu elektronowego, czy wpływ na wynik badania mógł mieć czas dokonania wydruku oraz umieszczenia podpisu na dokumencie (np. bezpośrednio po wydrukowaniu dokumentu) oraz rodzaj środka piśmienniczego,

w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie w zakresie orzeczenia o winie i skazania Z. B. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 kk. w zb. z art. 270 § 2 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Podnosząc sformułowane wyżej zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi. Poza tym, wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna. Tak tylko można ocenić wszystkie podniesione w niej zarzuty.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu, to formułując ten zarzut i powołując się m.in. na uchwałę składu połączonych Izb Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, OSN 2020/2/7 Skarżący pominął, że w uchwale tej Sąd Najwyższy nie uznał, że każdy sędzia powołany na wniosek „nowej” Krajowej Rady Sądownictwa nie daje gwarancji, że skład sądu, w którym zasiada jest nienależycie obsadzony. Konieczne jest bowiem stwierdzenie okoliczności przemawiających za taką oceną powołania konkretnego sędziego. Sąd Najwyższy w tezie drugiej tej uchwały stwierdził wprost: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (..) zachodzi wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych

innych ustaw (Dz.U. z 2018r., poz.3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Równocześnie w uchwale 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022r., I KZP 2/22, na którą także powołuje się Autor kasacji, Sąd Najwyższy jednoznacznie stwierdził, że: ”brak jest podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.”

Tymczasem Skarżący formułując omawiany zarzut nie podniósł takich konkretnych okoliczności dotyczących sędziego, którego w nim przywołał, które by wykazywały, iż to powołanie, tej właśnie personalnie wskazanej osoby, narusza standardy niezawisłości i bezstronności w rozumieniu przywołanych wyżej przepisów. Poprzestał bowiem na stwierdzeniu, że sędzia ta została powołana na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. i ograniczył się przy tym do zaprezentowania kwestii ogólnych, ustrojowych. W świetle owych przytoczonych uchwał Sądu Najwyższego nie było to jednak wystarczające do uznania zasadności tak tylko uzasadnionego zarzutu.

Kolejny zarzut kasacji jest także oczywiście bezzasadny. Skarżący w istocie zakwestionował w nim poprawność przeprowadzonej przez Sąd Apelacyjny kontroli instancyjnej wyroku Sądu Okręgowego w związku z wniesioną przez niego apelacją. Dla oceny zasadności tych twierdzeń wystarczy porównać treść uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku z treścią owej apelacji obrońcy oskarżonego, mając przy tym na względzie te przepisy karnej ustawy procesowej, które określają funkcję kasacji oraz jej (wyłącznie) dopuszczalne podstawy. Te však stanowią, oprócz bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 k.p.k., tylko „inne rażące” naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść

zaskarżonego wyroku. Nie każde więc naruszenie prawa, może stanowić skuteczną podstawę kasacji. Stanowią je jedynie takie, które są „rażące”, a więc jaskrawe, poważne, jednoznaczne, rzucające się w oczy, a przy tym jednocześnie takie, które mogą mieć (nie jakikolwiek, ale) istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Oceniając w tym kontekście zarzuty kasacji obrońcy skazanego i czyniąc to z uwzględnieniem przytoczonych przez niego w uzasadnieniu skargi argumentów, które miałyby wykazywać ich zasadność, nie można uznać, że ta kontrola instancyjna wyroku Sądu meriti przeprowadzona w związku z zarzutami apelacji obrońcy wskazanymi w ramach drugiego zarzutu kasacji rażąco uchybia regułom jej przeprowadzenia, określonych w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., a przy tym charakter owego naruszenia tych przepisów jest taki, że mógł mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Treść uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego świadczy bowiem o tym, że Sąd ten odniósł się do wszystkich zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego i uczynił to w sposób staranny i z pełnym poszanowaniem obowiązujących regulacji prawnych. To, że prezentowane przez ten Sąd wnioski w zakresie poszczególnych zarzutów apelacji nie są zgodne z oczekiwaniami skarżącego nie powoduje – co oczywiste – zasadności kwestionujących to zarzutów kasacji. Tym bardziej jest to niewątpliwe, gdy się zważy na to w jaki sposób uzasadnił te zarzuty obrońca skazanego (por. k. 774-776), ograniczając się w istocie (w dominującym zakresie) do powtórzenia tego, co podnosił w apelacji, bez rzeczowej i rzetelnej analizy stwierdzeń przywołanych w związku z tymi zarzutami przez Sąd Apelacyjny uznający poszczególne zarzuty apelacji obrońcy za bezzasadne. W świetle takiej treści uzasadnienia kasacji brak jest podstaw by uznać, że Skarżący rzeczywiście wykazał, że Sąd Apelacyjny rażąco uchybił przepisom art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k i naruszenie tych przepisów mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku.

Niezależnie od tych stwierdzeń zauważyć należy, że:

Przechodząc do zarzutu II, tiret pierwszy, to Sąd II instancji odniósł się do tego zarzutu na s. 6 i 7 uzasadnienia gdzie trafnie stwierdził, że jedynie przekroczenie terminu prekluzyjnego na wniesienie subsydiarnego aktu oskarżenia może powodować negatywne konsekwencje dla pokrzywdzonego. Sąd przy tym

wskazał na konkretne argumenty przyjętego przez siebie stanowiska, powołał się na poglądy piśmiennictwa oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wskazał, że wniesienie tego aktu przed doręczeniem postanowienia o umorzeniu postępowania pokrzywdzonemu, ale po jego doręczeniu pełnomocnikowi pokrzywdzonego nie rodzi takich konsekwencji o których mowa w omawianym zarzucie kasacji. Poza tym, jak zauważył Sąd II instancji, prokurator zarządził doręczenie powtórnego postanowienia o umorzeniu na adres pokrzywdzonej. W świetle tej argumentacji brak jest podstaw do uznania, że wyrażając powyższe przekonanie Sąd Apelacyjny dopuścił się zarzucanego mu w omawianym zarzucie kasacji uchybienia.

Jako niezasadne ocenić należy także dwa kolejne zarzuty kasacji, w których skarżący zakwestionował sposób dokonania przez Sąd Apelacyjny oceny tego zarzutu apelacji, który dotyczył oceny zeznań pokrzywdzonej jako wiarygodnych. Ta ocena została dokonana przez Sąd I instancji i aprobowana przez Sąd Apelacyjny w granicach wynikających z art. 7 k.p.k. i należyćie uzasadniona. Sąd nie pominął nieścisłości w tych zeznaniach, które miały charakter drobny i związane były z upływem czasu od zdarzenia, pobocznym charakterem okoliczności oraz wiekiem pokrzywdzonej. Kolejny zarzut dotyczył zarzutu apelacji o braku dokonania z urzędu przez Sąd I instancji czynności polegających na pozyskaniu informacji o zadłużeniu pokrzywdzonej. Tymczasem nie tylko nie było potrzeby dokonywania takiej czynności z urzędu, gdy oskarżony reprezentowany był przez obrońcę, ale te okoliczności nie miały znaczenia dla wiarygodności pokrzywdzonej i służyłyby potwierdzeniu okoliczności, która już została ustalona przez Sąd I instancji. Sąd ten ustalił bowiem, zgodnie z zeznaniami pokrzywdzonej, że znalazła się ona w złej sytuacji finansowej, że nie wywiązywała się z zaciągniętych zobowiązań. Nie oznacza to jednak automatycznie, że zaciągnęła u oskarżonego pożyczkę na kwotę 250 tys. Słusznie zaakcentowały przy tym Sądy I i II instancji, że właśnie dlatego wyjaśnienia oskarżonego jawią się jako niewiarygodne. Trudno uwierzyć, że udzielił on tak wysokiej pożyczki w gotówce nieznanemu mu osobie, która nie miała zdolności kredytowej. Szczegółowe okoliczności potwierdzające taką ocenę zawarte zostały w uzasadnieniu wyroku Sądu I instancji, który podkreślił także niewiarygodność wyjaśnień oskarżonego i świadka J. K. co do miejsca zawarcia umowy. Dodać przy tym należy, że w apelacji obrońca sformułował wniosek o „zwrócenie się przez Sąd

do Bank, Bank1, Bank2 oraz innych banków prowadzących działalność na terenie Polski- o udzielenie informacji , czy D. K. zaciągała w tych bankach umowy kredytowe lub pożyczek, a jeśli tak to o przesłanie odpisów tych umów i wydruków z rachunków bankowych” (k.647).Sąd Apelacyjny zasadnie, na podstawie art. 452 § 2 pkt 2 k.p.k. wniosek ten oddalił, wywodząc że „nie było żadnych przeszkód do złożenia przez obrońcę przed Sądem I instancji ww. wniosku dowodowego, a okoliczność, która ma być udowodniona (..) nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy”.

Do ostatniego zarzutu kasacji Sąd II instancji odniósł się na s. 11-12 uzasadnienia zaskarżonego, gdzie stwierdził, że obrońca nie przedstawił okoliczności podważających zasadność decyzji Sądu I instancji o oddaleniu wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej. Jeśli chodzi jednak o konkretne podniesione przez obrońcę okoliczności, to stwierdził, że opinia jest kategoryczna i jednoznaczna, nie odniósł się jednak do podniesionych okoliczności.

Zestawiając jednak argumenty podniesione w zarzucie kasacyjnym z wnioskiem dowodowym złożonym na rozprawie przed Sądem I instancji, to są one tożsame, a Sąd I instancji odniósł się do nich w ogólny sposób oddalając wniosek dowodowy (k. 538-539). Lektura opinii biegłego pozwala na potwierdzenie trafności decyzji Sądu. Skoro obrońca sugeruje, że do zmiany właściwości środka kryjącego miało dojść w inny sposób, a biegły stwierdził, że ta zmiana wynika z wysokiej temperatury procesu drukowania, to jaki inny proces przebiegający w wysokiej temperaturze mógł wchodzić w grę. Dokumentem tym dysponował przed złożeniem go skazany i jeśli ma wiedzę o tym procesie, to powinien był tę informację podać. Nie oznacza to przerzucenia na oskarżonego ciężaru dowodu, ale uzasadnienia podnoszonych przeciwko opinii zarzutów. Kolejny argument ma charakter polemiczny, gdyż zdaniem obrońcy przeprowadzone badania nie są w stanie doprowadzić do sformułowanych przez biegłego wniosków. Lektura opinii, dołączonego zdjęcia, prowadzą jednak do innego wniosku. Dodać należy, że na brak takiej możliwości wskazał w opinii prywatnej specjalista, któremu przeprowadzenie badania zlecił obrońca. Po pierwsze, jest to jednak opinia prywatna, więc sam fakt zajęcia innego stanowiska w takiej opinii nie daje podstaw

do przyjęcia, że zachodzi sprzeczność opinii, po drugie jej wniosek nie jest przekonujący, bo dotyczył badania innego dokumentu. Co do ostatniego argumentu, to na zdjęciach znajdujących się w opinii widoczne jest, że toner znajduje się na środku kryjącym, a nie odwrotnie.

Mając na uwadze wszystkie te okoliczności należało uznać oczywistą bezzasadność kasacji obrońcy skazanego.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Z tych to powodów orzeczono, jak wyżej.